



MAJA I VUNENI

TIHOMIR DUNĐEROVIĆ



SADRŽAJ

MAJA	6
<i>maja je mogla biti obična djevojčica</i>	7
<i>maju sam upoznao kada je već bilo prekasno</i>	8
<i>sjećam se, sjedila je u čekaonici</i>	9
<i>u početku se sve svodilo na moje nespretno brbljanje</i>	10
<i>na kraju mogu reći</i>	11
<i>maja ima dvanaest godina</i>	12
<i>gotovo je cijeli list bilježnice bio iscrtkan</i>	13
<i>maja još uvijek ne zna</i>	14
<i>potpuno nezamislivo i hrabro</i>	15
<i>nečija noga</i>	16
<i>gdje je gdje je pitam vas</i>	17
<i>maja me nije voljela</i>	18
<i>ona je odavno prestala biti moja</i>	19
<i>o šašavi moj govorila je</i>	20
<i>maja je odrasla pored mene</i>	21
<i>gledao sam u njenu porculansku fotografiju</i>	22
<i>zadnjih nekoliko godina</i>	23
 VUNENI	 24
<i>zvali smo ga vuneni</i>	25

<i>crvene, plave žute, zelene</i>	26
<i>on sanja, gleda, vidi</i>	27
<i>teško je bilo gledati sva ta gurkanja</i>	28
<i>ja, ja ga nikada nisam tukao</i>	29
<i>ne, nisam ga izbjegavao</i>	30
<i>nikada me to nije smetalo</i>	31
<i>na faksu sam ga nekako izgubio iz vida</i>	32
<i>ne mogu reći da mi je nedostajao</i>	33
<i>viđam ih u parku</i>	34
<i>ne, nisu bili dobar par</i>	35
<i>ona je jako udana</i>	36
<i>ona misli da je lako ustati svaki dan</i>	37
<i>draga, neki se problemi ne rješavaju</i>	38
 MAJA I VUNENI	39
<i>noćas se iza stakla događala drama</i>	40
<i>gledala si kako jedan za drugim</i>	41
<i>i onda okret, kratki brzi okret</i>	42
<i>i onda opet to njegovo crveno</i>	43
<i>i ti im govoriš</i>	44
<i>ljudi lako osuđuju</i>	45
<i>stajala je pored tebe</i>	46
<i>čitav je svijet pred nama</i>	47

<i>usnuo sam san</i>	48
<i>gledaj kako prelazi cestu</i>	49
<i>nervozno hodaš po sobi</i>	50
<i>znao sam da si bila tu negdje</i>	51
 NJEGOVA MAMA, NJENA MAMA	52
zar ne vidite, gospođo?	53
o kako naopako	54
tako je lakše	55
nije što je moja	56
njegova mama	57
njena mama	58
njegov tata	59
 LEDENO DOBA	60
ledeno doba	61
kretanje	62
nitko se tome nije ni malo čudio	63
pričaj mi	64
numerički pejzaž	65
crni ker	66
 VIŠE NE PIŠEM	67

više ne pišem	68
više ne pišeš	69
više ne piše	70
znaš li da studenti na fakultetu analiziraju moje pjesme?	71
O autoru	72
Impresum	73

MAJA

maja je mogla biti obična djevojčica.
mogla je ići u školu, igrati se s prijateljicama,
zaljubiti se, imati dečka, udati se, imati djecu, unuke.
maja je mogla živjeti obično i sretno. maja je mogla,
da se nije dogodilo sve što se dogodilo.

maju sam upoznao kada je već bilo prekasno
i za nju, a i za mene.
šteta je bila učinjena i svi ti razgovori,
terapije, suvremene metode
ništa nisu mogle popraviti.

sjećam se, sjedila je u čekaonici
prepunoj zaboravljenih staraca,
prolupanih ratnika i nevoljene djece,
zarobljena u svojoj bezglasnoj ljusci.
kada sam otvorio vrata jedino je
njena glava ostala pognuta,
svi su ostali pogledali u mene,
iako su i oni i ja dobro znali da im
mogu tako malo pomoći.

u početku se sve svodilo na moje nespretno brbljanje,
iskušavanje različitih pristupa i njezinu šutnju
i odbijanje bilo kakvog razgovora.
s vremenom se maja počela pomalo otvarati,
ali nakon par izgovorenih rečenica
opet bi se zatvorila
tako da sam imao osjećaj da svaki naš razgovor
počinjemo iznova.

na kraju mogu reći da sam
većinu toga što znam o maji
saznao iz razgovora s drugim ljudima,
pročitao iz novina
ili jednostavno izmislio.

maja ima dvanaest godina i ide u peti razred.
vidimo je na satu zemljopisa
kako crtku neke znakove na rubu bilježnice
i beskrajno se dosađuje.
monotoni glas stare profesorice
tek ponekad presiječe zvuk automobila
koji prolazi ulicom.
maja još uvijek ne zna
kako će joj takvi trenuci
uskoro nedostajati.

gotovo je cijeli list bilježnice bio iscrtkan
kada se začuje školsko zvono.
maja na brzinu potrpa stvari u torbu
i utopi se u masi učenika
koja ju povuče prema izlazu.

maja još uvijek ne zna
kako će joj takvi trenuci
uskoro nedostajati.

potpuno nezamislivo i hrabro posjeći to drveće usred
ulice razmišlja kako ona uopće ne gleda dok prelazi
preko ceste udar udarac jak kao odlomljena ruka šaka i pogled
kao okomito i asfalt ulica i kao komad neba

nečija noga pitanje je li vam dobro onda strka
jauci ona gleda a ne vidi gdje mi je mama za ruku sam ju
držala čujete li vi za ruku sam ju držala sada je bila
tu bila je tu sada samo sam se okrenula

gdje je gdje je pitam vas hoće li mi netko reći
netko reći zašto vas ne čujem zašto vas ne čujem i slabo
vas vidim i taj mrak nisam primijetila da su dani kraći
zašto su dani kraći hoće li mi netko reći

maja me nije voljela.
bio sam samo stup
o koji se očešala.
jednom,
pa još jednom,
pa još jednom.
sve dok se stup
nije počeo urušavati.

ona je odavno prestala biti moja.
prečesto je gledala kako se
oko sebe okreće sunce.
sunce stoji nad gradom
i svatko ga može vidjeti.
po navici svi su okrenuti
na drugu stranu i ne gledaju.
kako okrutno, biti okrenut
prema zvijezdi
od koje oko boli.

prema okolini okretno kreni.
okrutno.

o šašavi moj govorila je
šašav si sine sve dok šaš ti u kosi
i trska niska srce ti probije ljubav bliska
predajem se šumi i šuški kukuruza
koji smo jesenas obrali
pa zaboravili na tavanu
gdje tave nisu sretno
od trave nimalo

maja je odrasla pored mene
a da ja to nisam primijetio.
jednostavno sam zaboravio
da vrijeme prolazi
i da se ljudi mijenjaju.

gledao sam u njenu porculansku fotografiju
i nadao se kako nikada neće nestati
iz okvira kojega sam oko nje ocrtao.
o, kako sam se prevario.

zadnjih nekoliko godina
uopće nismo razgovarali.
spremali smo naše odgođene
razgovore u torbe
od čijih su nam se težina
leđa toliko savila
da smo gotovo
dodirivali zemlju.

VUNENI

zvali smo ga vuneni,
valjda zbog onih vunenih vesta
koje je uvijek nosio
i koje je njegova mama
svakodnevno proizvodila
u svojoj maloj
kućnoj pletačkoj radnji.

crvene, plave žute, zelene,
na kvadratiće, na trokutiće,
na rombove, prugaste, štrafaste
i uglavnom ružne veste.

on sanja, gleda, vidi,
a ne vidi kroz naočale
slomljenog i uprljanog stakla.

teško je bilo gledati sva ta gurkanja,
zadirkivanja i tuče u kojima je uvijek
izvlačio deblji kraj,
poderane hlače i te veste.
veste koje bi mu mama onda
krpala vunom drugačije boje
da bi svi vidjeli kakve smo mu
rane činili na duši.

ja, ja ga nikada nisam tukao.
nikada se nisam ni sa kim potukao.
ponekad sam mu znao ponešto dobaciti,
ali to je bilo među nama,
nikada pred drugima.

ne, nisam ga izbjegavao,
bio sam mu samo
jedini prijatelj.

nikada me to nije smetalo,
osim kada smo krenuli u srednju školu.
smetalo me je to njegovo opiranje
izlascima i djevojkama.
djevojke ga izgleda uopće nisu zanimale.
znao sam da je to samo privid.
on je oduvijek imao nekoga,
samo mi to nismo mogli vidjeti
od svojih brojnih neuspjeha.

na faksu sam ga nekako izgubio iz vida.
znate, kada se jednostavno okrenete
drugim stvarima
bez ikakve svađe,
samo se udaljite.

ne mogu reći da mi je nedostajao.

viđam ih u parku,
naravno još su zajedno.
nije samo dijete to
što ih spaja,
ima sigurno nešto više
pa ne bi toliko trajalo.
nije lova ono što on ima,
niti lova nju zanima.

ne, nisu bili dobar par.
bili su nespojivi.

ona je jako udana,
i jače no što misli.

ona misli da je lako ustati svaki dan
i praviti se da je sve u redu,
ići na posao, u šetnju voditi sina,
čitati novine, gledati televiziju,
misliti, ne misliti,
govoriti, šutjeti.

draga, neki se problemi ne rješavaju,
neki su problemi nerješivi.

MAJA I VUNENI

noćas se iza stakla događala drama.
čovjek je nešto govorio ženi,
ona ga je slušala,
onda je žena nešto njemu odgovorila,
onda je čovjek prekrpio lice rukama,
vrtio glavom i zaplakao.
sve sam to gledao s ulice
sakriven vlažnom jesenskom tamom.
nisam to trebao vidjeti.
ukrao sam trenutak koji mi nije trebao
i s kojim nisam znao što ću.
evo, sada to pričam tebi
i čini mi se kako polako nestaje ta slika
i taj čovjek koji je prekrpio lice rukama.

gledala si kako jedan za drugim
padaju gradovi u tvojim očima
iako unazad putovala si naprijed
daleko i brzo koliko brzo mogu
povući vlakovi budućnosti
što vise klize naginju se
a ne klopoću i tutnje
kao oni naši stari
prljavi smrdljivi
limeni i glineni

i onda okret, kratki brzi okret
u kojemu si na trenutak vidjela njegovo lice
prilično začuđeno takvim razvojem događaja.
nije mogao znati da si spremna na to,
nitko to nije mogao znati
i sebe si samu iznenadila.
uvijek si bila mirna i poslušna,
nitko od tebe nije očekivao bunt.

i onda opet to njegovo crveno
i začuđeno lice na kojemu su se
kao duhovi ocrtavali tvoji prsti.
prsti koji svima pokazuju,
mašu, upiru u tebe i govore:
ona me je, pogledajte ju,
ona me je udarila.
a ti, ti bježiš kroz gomilu ljudi,
guraš se, otimaš, udaraš laktovima,
a oni se izmiču
i gledaju u tebe, bulje.
možeš osjetiti njihove oči
kako te optužuju, kako se razmiču
i ostavljaju te samu na čistini,
spremnu za osudu,
spremnu za kaznu.

i ti im govoriš:
neke ptice jednostavno nisu za krletku,
neke ptice jednostavno ne vole rešetke.
što me gledate i on me je tako gledao,
što me gladite i on me je tako gladio.
te rešetke prolaze ravno kroz moje srce
i rastežu se poput harmonike.
i cvile, a ne cvrkuću
poput cvrknutih kanarinaca
koje samo krletka može raspjevati.
ja umirem, zar ne vidite,
ja umirem, zar ne čujete.

ljudi lako osuđuju.
ljudi se lako usuđuju osuđivati ljude
o kojima baš ništa ne znaju.
pa evo, čekam, reci i ti,
reci mi sve što si odavno htjela.
zatrpaj me riječima,
zakucaj te riječi pravo u moj mozak
kao kuke u raskoljene daske.

stajala je pored tebe
sva u crnom
i ti si znao
i svi oko tebe su znali,
da ona odavno
više nije bila tu.

stajala je samo
sva u crnom,
kao neki pjenasti bog,
kao neka pjenasta bol.
koja se ne vidi.

čitav je svijet pred nama
- rekla si mi to prije nekoliko godina.
samo tada nisam znao da se
svijet udaljava jednakom brzinom
kojom se i mi njemu približavamo.
i nikada ga nećemo sustići.

imala si pravo,
čitav je svijet pred nama.
bio je tada
kao što je sada.

usnuo
sam
san.
klupko
zmija
plazi
po
tebi
kao
zli
jezici.
izlaze
i
ulaze,
zle
zmije
kao
zli
jezici.
pozlatu
traže
u
zalasku
sunca.
blizu
zemlje
iz
koje
su
izpuzale.

gledaj kako prelazi cestu
oprezan kao da će svakoga časa
auto udariti baš njega.
gleda prvo lijevo pa onda desno
i kada je potpuno siguran,
onda krene.
pa njega sve obilazi,
i sreća i nesreća.
samo ga ona nije zaobišla.

nervozno hodaš po sobi
i satima govoriš u tu slušalicu.
misliš da te ona čuje i razumije,
pa ona čuje izobličeni odjek tvojih riječi.
ti govoriš, pa se onda to pretvara u struju,
brojeve, jedinice, nule,
pa onda opet u glasove, riječi, rečenice.
pa onda još te ptice na žici sjede i pjevaju.
pretvaraju tvoju tugu u jedinice i nule,
ima struje, nema struje.
pa onda neki optički kablovi, zvuk, svjetlost,
ma tko još vjeruje u to?
a ti još nervozno hodaš po sobi
i satima govoriš u tu slušalicu.

znao sam da si bila tu negdje u tom polju,
zapetljana u bodljikave ruke divljih kupina.
vidio sam te u tijelu pognute žene u crnini
koja je svoje odžalovala prije dvadeset godina.
no, tuga je ostala kao navika,
kao klipovi kukuruza
koje je skupljala tu u tom polju.
svi su već odavno prošli i uzeli svoje,
i ljudi i ptice.
ostao je zaborav i izbrazdano lice.

NJEGOVA MAMA, NJENA MAMA

ZAR NE VIDITE, GOSPOĐO?

zar ne vidite gospođo oni bacaju otpatke preko balkona njihovo dijete urla ispred zgrade skače stepeništem i mumlja njihovo dijete neprekidno mrmlja lomi riječi guta slogove i ispušta potoke slina pa vidite li vi to dijete to dijete je strašno izvan svih normi pristojnog ponašanja izvan svih normi to dijete a toliko su ga željeli jadan mali a i ružan je sigurno je na njegove ona je lijepa dobro ne baš lijepa ali uglavnom ljepša od njega u svakom slučaju pa pogledaj samo njegove ruke tu se više ništa ne može učinit voda je tu bila ako je bila odavno i onda on tim rukama dira to dijete nju pa kako mu dozvoljava da ju dira to će se dijete razboljeti samo mu još to treba dovoljno je kažnjeno pa još takvi roditelji bog je ponekad stvarno okrutan

je, gospođo, bog je ponekad stvarno okrutan, htio sam reći, to sigurno misli i vaš muž. pa vi ne prestajete pričati, a tek je svanulo. ne mogu od vas čuti svoje pospane misli, gospođo, a i vaša prijateljica se bori sa snom.

zar ne vidite, gospođo, vaša se prijateljica bori sa snom?

O KAKO NAOPAKO

o kako naopako uvijek krećeš tako
nisam ti rekla ne samo sam malo
pognula glavu
ne volim kada me tako gledaju tvoji prijatelji
oni ne vide isto što i ti oni vide neku ženu
ti me poznaješ
znaš da svakodnevica tjera na ponavljanje
a to tako nismo željeli svima se dogodi jednom
drugi puta je već namjera
povrijedio si me jako si me povrijedio
možeš to reći i svojoj mami
ona ionako ne pita za mene
ona ionako ne pita za mane
svi ostali ih imaju ona ne
ona nikada ne bi tako sa svima je dobra
lijepu riječ voli reći i lijepu riječ voli čuti

TAKO JE LAKŠE

a svećenik je imao tako lijepu propovijed više ne znam što je rekao ali bilo je jako lijepo evo i susjeda kaže baš tako lijepo kada bi se još svi držali toga kad dođu kući kad bi samo tako i kod svoje kuće ali ne oni sve po starom i kako su naučili godinama ali ne ona to ne može ni vidjeti pa kakvi su to ljudi kakvi su to ljudi pa ni pas tako ne živi pa i pas ima svoju kućicu i njemu je toplo tamo dobro ima lanac pa imamo mi svi lanac misliš ti da sam ja trčala oko kuće tračala nisam šutiš i klimaš glavom tako je lakše onda ne pitaju trebaš slušati i znati unaprijed to se ne pita zna se kako on kaže uvijek i kada se ne slažeš i baš onda kada se ne slažeš tako je lakše to sam već rekla jel` da jesam tako je najlakše

NIJE ŠTO JE MOJA

ma nije što je moja ali to je spremljeno to je oprano to je opeglano to je skuhano pa još dotjerana je malo je dobila u guzici i struku ali ko nije ali to njoj stoji nije što je moja to bi ja i tebi rekla i tvojoj kćeri a tapete što je stavila nema takvih kažem ti pa neki cvjetovi ko u njemačkoj takvih nema kod nas ko iz njemačke a hoćeš oprano hoćeš skuhano a onaj njen ni hvala samo sjedi i trpa onim svojim debelim prstima pa još masno pa dira okolo a ona jedna ide pa krpom pa briše za njim krpom masno briše ma nije on loš kažem sama si je birala mogla je kog je htjela al ona baš njega ma nije on loš al samo sjedi i jede a ni hvala ne kaže ma ima dobru plaću donese svaki mjesec nije da se ne brine to se ima uvijek pun frižider oćeš parizer oćeš marmeladu oćeš mortadelu oćeš linoladu pa sir abecede pa buco toga uvijek buce nikad ne nestane nije što je moja ali ima se za pojest i popit uvijek i to fino pa uvijek salveta pa mala pa velika vilica pa mala pa velika kašika pa servisa novih neraspakiranih i kristala pun regal nije što je moja al što je je

NJEGOVA MAMA

mogao si u zagrebu sjedit samo sjedit i primat plaću ali neće on neće knjigu bolje je ganjat one djevojčure ne znam samo gdje si ih našao takve djevojčure u zagrebu ma šta u zagrebu u saboru si mogao samo ruku dižeš joj takve pameti da je meni daleko si mogao daleko al ne lunjati okolo to si znao pa spavati do podne a knjigu nikad ma mogao si ti i bez knjige pogledaj koliko ih je gle malog onog marinog ni škole ni zanata a snašo se pa auto pa odijelo svaki dan a pogledaj sebe tri majice i rifle a iz patika tri godine nisi izašo a tata ti ni u trgovinu neobrijan i bez čiste košulje nije htio sve opeglano sve čisto a ko bi reko da je sa sela došo ma pravi gospodin ko da ga vidim a miriso je do zadnjeg dana joj a za društvo taj sve bi dao sve a sebe nije gledao sve bi dao zadnje i da on nema dao bi je volio je popit ponekad a ko nije al nije puno sve pomalo i polako a ne ko ti nema te danima samo ločeš s onima gdje si ih samo našo dripci a gle malog marinog govorila sam ja tebi a ti po svom mogao si u zagrebu sjedit samo sjedit i primat plaću

NJENA MAMA

rekla sam ja tebi ne budi mulava pitaj prvo a ne ona ne pita ništa nego s prvim koji je naišao ni tko si ni što si a oni jadni ni za kavu nemaju goli i bosi pa šta nisi gledala ako nisi pitala već tako s prvim koji je naišao našla sirotinju sirotinju a ko će vam djecu podizati pa kad u školu krenu školovati joj a da ti nisam rekla a kuću a auto a kad ćeš to steći ni mi nismo imali al se onda moglo radiš i imaš nije ko da nas od jutra do sutra a plaća mala a djeca mala niko te ne pita jel možeš sama a ljubav dođe i prođe mogla si ti voljeti voljela sam i ja pa me niko nije pito kad ste vi došli nego daj a djeca mala vidjet ćeš i sama rekla sam ja tebi ne budi mulava pitaj prvo a ne ko ja

NJEGOV TATA

ma kažem ja vama gospođo nitko u ovome gradu ne radi svoj posao nitko pa gledajte samo tu rupu do vrata bi propao kad bi stao tu vode ko u bunaru ima govorio sam ja upozoravao molio kumio pisao i na mjesnoj zajednici i na vijeću i gradonačelniku i molio i prijetio i lijepo i ružno i ništa ništa kažem ja vama gospođo nitko u ovom gradu ne radi svoj posao pa pogledajte samo taj snijeg to nitko ne čisti samo čekaju da se otopi da nas potopi

LEDENO DOBA

LEDENO DOBA

danas mi je bio jedan čovjek,
govorio mi je kako bih uskoro mogao umrijeti,
kako bi me mogao pregaziti automobil,
pasti cigla na glavu, srušiti se drvo,
progutati rijeka, ubiti grom, otpuhati vjetar.
sve mi se to može dogoditi, ali jedno je sigurno,
mojima bi bilo lakše ako bi za to dobili šaku novaca
od kojih bi zasigurno mogli kupiti novu perilicu rublja,
perilicu suđa, mikser, električnu drobilicu oraha
ili već nešto što bi me dostojno zamijenilo.
govorio mi je to pred mojim trogodišnjim sinom
pred čijim se očima topio posljednji veliki ledenjak,
pred čijim su očima mamut, sabljasti tigar i možda ljenjivac
upravo spašavali svijet.

KRETANJE

voziš se na biciklu.
tvoja mama zasigurno ne bi
imala ništa protiv,
samo da si ju pitala jedan krug.
okrećeš pedale brzo,
čini ti se da ćeš poletjeti.
onda kočiš.
bicikl se zanosí u stranu,
kamenčići lete u zrak.

hvatam te u letu, trenutak prije
no što ćeš dodirnuti zemlju.
onda te zavrtim nekoliko puta,
jer ne mogu odmah stati.
energija je čudna stvar.

NITKO SE TOME NIJE NI MALO ČUDIO

ostavio sam ga tisućudevetstodevedesetdruge
tamo negdje na šanku.
sreo sam ga ponovo, desetak godina kasnije,
tamo negdje na internetu.
tisućudevetstodevedesetdruge smo bili vršnjaci,
sada je bio duplo stariji od mene.
nitko se tome nije ni malo čudio.
koliko smo samo puta pročitali da na internetu
vrijeme puno brže prolazi.
razmijenili smo nekoliko kratkih poruka;
žena, djeca, posao, kriza.
chatali do kasno u noć, dok su te žene i ta djeca spavali,
u isto vrijeme sretni i žalosni zbog godina
koje su tako brzo prošle.
onda su se ti naši susreti prorijedili,
da bi s vremenom sasvim zašutjeli.
naše je novoobnovljeno prijateljstvo
potrajalo upravo onoliko
koliko mi je trebalo da se sjetim zašto sam ga
te tisućudevetstodevedesetdruge
ostavio tamo negdje na šanku.
znao sam da je tu, znao je da sam tu.
svakodnevno sam viđao malu izdajničku zelenu točku
kako treperi na ekranu pored njegove slike,
ali bih svejedno okrenuo glavu.
bilo je to baš kao kad na ulici
naletite na nekoga poznatog,
svrnete pogled
i prijedete na drugu stranu ceste.

PRIČAJ MI

pričaj mi o bozonima i bizonima,
pričaj mi kao da o tome znaš baš sve,
pričaj mi kao da ih sama loviš
pod zemljom, nad zemljom, na nebu.

a ja, ja ću te slušati
kao da tvoje lice vidim prvi puta,
kao onda kada smo prohodali pola grada
tražeći mjesto koje ćemo zauvijek ucrtati
u naše mentalne mape.

NUMERIČKI PEJZAŽ

rekla je:

*već godinama buljiš u te svoje numeričke pejzaže
pa nisi primijetio koliko sam se promijenila.*

bila je to istina;

ona je samo povremeno navraćala

u novi svijet koji sam usvojio.

zato je još više zaboljelo

kada se jedinica s njenog jezika odlomila

i zarila u moje elektroničko <3

CRNI KER

šetali smo jučer grobljem
i čitali natpise sa spomenika.
redaju se nama nepoznata imena,

kao da nasumično otvaramo telefonski imenik.
mogli smo tako, jer mi na ovome groblju
nikada nismo plakali.

iza reda čempresa proviruje crni pas.
crni ker ciganskog kneza,
čuva gazdu, bogatog kreza.
gazda je sve ponio sa sobom.
i zlatni prsten i zlatni lanac i crni mercedes.
njegova djeca nikada nisu naučila trošiti.

tu je i njegova žena, uvijek je znala slušati.
na tacni nam nudi kavu,
evo baš je zavrila, sjednite da se ne ohladi.
imamo i stolić i stolice.
sjednite, što se bojite,
ionako nam naši više ne dolaze.
ima mjesta, slobodno je.
sjednite, što se bojite?
garo ne grize, on samo gleda umjesto nas.
garo ne laje, on samo čuje umjesto nas.

VIŠE NE PIŠEM

VIŠE NE PIŠEM

više ne pišem.
bilježim samo mobitelom
ili fotoaparatom sličice
u kojima uočim ono nešto
oko čega bih mogao omatati riječi.
volim ih zvati predpoezijom
i misliti o tim sličicama
kao o sirovini.
skladištim ih tako i čuvam
za neke bolje dane.
izlasci sunca, zalasci sunca,
mačke na krovu u jednom češkom gradiću,
šarena sarajevska ulica,
opustošeni osječki željeznički kolodvor,
lutke u izlogu,
sjene, odrazi,
prozori, stakla.
sve je prepuno svjetlosti.
čeka me lijepa budućnost!

VIŠE NE PIŠEŠ

više ne pišeš – kažeš mi.
više ne pišem – kažem ti.
zar ne vidiš da je poezija umrla?
barem u meni.
dugo je bolovala
i onda me jednoga dana
jednostavno napustila.
baš kao i ti, ono jednom – sjećaš se?
ali sam se vratila.
vidiš, poezija ne može umrijeti – kažeš mi.
može – kažem ti.
ostanu samo slike,
kao duhovi.
uhvatim ih onako u prolazu,
u automobilu koji
zakoči onako iznenada,
u uhvaćenom slučajnom pogledu
kroz prljavo staklo
isluženog tramvaja,
u odlomljenoj grani
koja izviruje
pa ponovo nestaje
u mutnoj dravi.

VIŠE NE PIŠE

više ne piše, barem mi je tako rekao.
kaže, poezija je u njemu davno umrla.
kažem ti, poezija u njemu nije ni živjela.
ona jedna knjiga, to je bila slučajnost.
nesretan spoj trenutka i uzaludnog truda.
to može svatko!
objavljuje neke sličice po blogovima
i još ih naziva predpoezijom.
nada se, kaže, da će ih jednoga dana
kanalizirati u poeziju.
kao da to ide tako lako,
možeš si misliti.
a fotografije?
fotografije mutne, neizoštrene,
fotografirane valjda mobitelom,
nikakve, sve same početničke greške.
objektivom u sunce, sve neki odrazi, sjene,
mačke po krovovima, gole lutke u izlozima.
ajd, da su gole ženske, a ovako, ništa od toga.
nikada od toga poezije!

ZNAŠ LI DA STUDENTI NA FAKULTETU ANALIZIRAJU MOJE PJESME?

napišu tako dvadeset stranica o pjesmi
u kojoj sam ja iscijedio jedva desetak stihova.
više ne mogu normalno pisati.
sada samo razmišljam kako ih zavesti na krivi put.
podmetnem metaforu, opkoračim
iz inata, prokližem značenje, oslabim početak,
a kraj mi ječi od nemoći.
znaš li da sada neko nad ja sve to snima kamerom
i čuči iza, oko i iznad stiha i kad se ne vidi?
namjerno te pozovem da dođeš iz druge sobe,
iako te ništa ne trebam. samo da ih zbuni tvoje lirsko ti.
bila si ti u pjesmi odmah na početku,
ali su te vidjeli samo odlikaši.
o kakvim bjelinama ti pričaš?

Tihomir Dunderović

Rođen 1971. u Osijeku. Profesor hrvatskog jezika i književnosti i diplomirani knjižničar. Živi i radi u Osijeku, Đakovu i Bilju. Piše pjesme i književne kritike. Objavljivao u časopisima *Začinjavci*, *Aleph*, *Književna revija*, *Poezija*, *Quorum*, *Riječi*, *Zarez*, *Hombre* te na Trećem programu Hrvatskog radija.

Izlagao skulpture, objekte i instalacije te izvodio performanse u Đakovu, Osijeku, Zagrebu i Novom Vinodolskom. Svirao bubnjeve i udaraljke u grupama *Perspektiva*, *13. prase*, *Nova* (*Ars nova*) i *Kabir Bedi*.

Za rukopis zbirke pjesama *Psiho, ptice* (*Božji prst*) dobio nagradu na 15. pjesničkim susretima u Drenovcima. Za knjigu *maja&vnuni* dobio nagradu Duhovno hrašće na 25. pjesničkim susretima u Drenovcima. Za knjigu *Drvolaši* dobio nagradu Duhovno hrašće na 32. Pjesničkim susretima u Drenovcima, 2021. godine. Na natječaju Hrvatska lijepa knjiga koju organizira Nacionalna i sveučilišna knjižnica na poziv Zaklade Stiftung Buchkunst *Drvolaši* su odabrani među najljepše oblikovane hrvatske knjige objavljene u 2021. godini.

Objavio: *Psiho, ptice* (poezija, 2005); *maja&vnuni*, (poezija, 2013); *Drvolaši* (poezija, 2021).

Biblioteka Online

knjiga 231

Tihomir Dunderović

MAJA I VUNENI

© 2023 Tihomir Dunderović

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2023

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednik

Davor Ivankovac

Fotografija

David López / Pexels

Objavljeno

21. svibnja 2023.

ISBN 978-953-374-105-5 (HTML)

ISBN 978-953-374-106-2 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-374-107-9 (PDF)

ISBN 978-953-374-108-6 (MOBI)

Prvo izdanje

Trag CRVENO – slobodni pokret & TEXT-grupa, Zagreb, 2013.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Grada Zagreba i Ministarstva kulture i medija
Republike Hrvatske.**